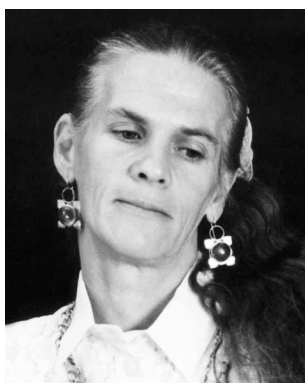

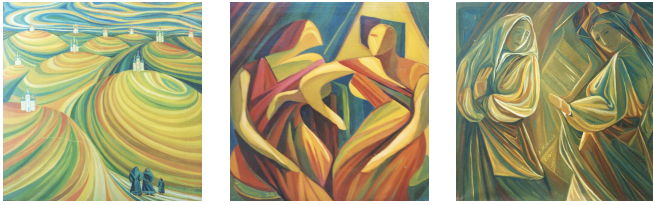
Н. М. Басиста

Міненко Любов Павлівна

МІНЕНКО Любов Павлівна (05. 05. 1950, м. Канів Київ., нині Черкас. обл.) – живописець, графік, художниця театру. Дружина М. Міненка. Премія ім. В. Стуса (2013). Член НСХУ (2000), НСТДУ (2000). Закін. Київський художній інститут (1976; викл. Д. Лідер, С. Подерв'янський). Оформила виставу «Не просте, а золоте» Ю. Чаповецького (1975, Київ. ТЮГ). 1976–78 – художник-постановник Хмельн. муз.-драм. театру ім. Г. Петровського, де оформила вистави «І відлетимо з вітрами» М. Зарудного, «Алмазне жорно» І. Кочерги, «Срібна павутина» О. Коломійця (усі – 1977), «Наталка Полтавка» І. Котляревського (1978). У 1982–85 – мол. лаборант ІМФЕ АН УРСР (Київ); на творчій роботі; від 2003 – викладач Канів. коледжу культури і мистецтв. Учасниця всеукр. худож. виставок від 1974. Персон. – у Києві (1992–95, 1998–99, 2000, 2002–05, 2007–08, 2010–18), Каневі (1994, 1998, 2004–05, 2010, 2013–17), Львові (2000), Черкасах (2011). Створює живописні та акварел. пейзажі, жанр. картини, аплікації на тканині, ляльки. Для творчості М. характерні нац.-колерист. риси, експресивність, динам. виразність. Деякі роботи зберігаються у Шевченків. нац. заповіднику, Музеї нар.-декор. мистецтва (обидва – Канів), Нац. музеї Т. Шевченка, НМЛ України, МТМК України, Музеї книги і друкарства України, Музеї історії міста Києва, Музеї шістдесятництва (усі – Київ).

Фотоілюстрації

Основні твори

костюми до вистави «Лілея» за Т. Шевченком (1976); живопис – триптих «Лілея» (1976), «Дзвони», «Молитва», «Трійця» (усі – 1994), «Ой лопнув обруч», «Ой, подруженько», «Наречена», «Батько», «Роздуми» (усі – 1995), «Та, що відає» (2001), «Сонце під листям» (2017); цикли – «Канівщина», «Вечори на хуторі...» (обидва – 1994), «Мені тринадцятий минало» (1996), «Коню мій білий, коню мій чорний» (1999), «Не спалося, а ніч – як море» (2000); серія «Магія ночі» (2014–17); аплікації – «Лісова пісня» (1987), «Свята минули», «Вечорниці» (обидві – 1994), «А весна минула», «Пристрасті», «Суджений» (усі – 1995); оформлення кн. Т. Ніколаєвої «Украинская народная одежда» (1985), «Київ та Київщина» (1986), «Історія національного одягу» (1996; усі – Київ); графіка – серії «Перед грозою» (1994), «Зимова стихія» (2010); «Джерело» (1994), «Грай же, скрипко» (2001), «Сокирки» (2010), «Казковий Канів» (2017).

Рекомендована література

1. Любов Міненко: Каталог виставки. К., 1995;
2. Лиша Р. Сади і містерії // Наша віра. 1999. № 6(134); Муштенко С. Світ очима Любові Міненко // Україна. 2002. № 1;
3. Сіваченко О. Барвисті істини Любові Міненко // Веч. Київ. 2003, 20 берез.;
4. Художники України: Творчо-біогр. альбом-довід. К., 2013.

Бібліографічний опис:

Міненко Любов Павлівна / Н. М. Басиста // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2019. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-69684>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).